

Spis treści

	Str.
PYTANIA PRAWNE DO IZBY CYWILNEJ.....	2
UCHWAŁY IZBY CYWILNEJ	7
ORZECZENIA TEZOWANE IZBY CYWILNEJ.....	9
PYTANIE PRAWNE DO IZBY KARNEJ.....	13
UCHWAŁY IZBY KARNEJ.....	14
ORZECZENIA TEZOWANE IZBY KARNEJ.....	16
PYTANIA PRAWNE DO IZBY PRACY, UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH I SPRAW PUBLICZNYCH.....	21

PYTANIA PRAWNE DO IZBY CYWILNEJ

III CZP 22/15

Pytanie prawne składu 3 sędziów Sądu Najwyższego przedstawione do rozpoznania przez skład 7 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy wydana z naruszeniem prawa decyzja zezwalająca na sprzedaż lokali w budynku położonym w nieruchomości, której dotyczyła niezgodna z prawem decyzja administracyjna odmawiająca przyznania byłemu właścicielowi nieruchomości prawa własności czasowej, wydana na podstawie art. 7 dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m. st. Warszawy (Dz. U. Nr 50, poz. 279 ze zm.), może być także źródłem jego szkody?”

III CZP 23/15

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Katowicach przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy dla stwierdzenia zaniechania obowiązku dostarczenia lokalu socjalnego, o którym mowa w art. 18 ust. 5 w związku z art. 14 ust. 1 zdanie drugie ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2014 r. poz. 150), a tym samym stwierdzenia bezprawności zachowania właściwej gminy jako przesłanki jej odpowiedzialności deliktowej za niedostarczenie lokalu socjalnego, konieczne jest wezwanie gminy do zaoferowania najmu lokalu socjalnego dokonane po prawomocności wyroku orzekającego o uprawnieniu do otrzymania takiego lokalu?”

III CZP 24/15

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Katowicach przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy dla stwierdzenia zaniechania obowiązku dostarczenia lokalu socjalnego, o którym mowa w art. 18 ust. 5 w związku z art. 14 ust. 1 zdanie drugie ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2014 r. poz. 150), a tym samym stwierdzenia bezprawności zachowania właściwej gminy jako przesłanki jej odpowiedzialności deliktowej za niedostarczenie lokalu socjalnego, konieczne jest wezwanie gminy do zaoferowania najmu lokalu socjalnego dokonane po prawomocności wyroku orzekającego o uprawnieniu do otrzymania takiego lokalu?”

III CZP 25/15

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Warszawie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy przysługuje zażalenie na zarządzenie przewodniczącego nakładające na stronę obowiązek uiszczenia opłaty sądowej od skargi o wznowienie postępowania?”

III CZP 26/15

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Krakowie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy przysługuje droga sądowa do dochodzenia roszczeń o zwrot kosztów świadczeń opieki zdrowotnej udzielonych poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej, osobie, która wytoczyła powództwo w związku ze skorzystaniem z tych świadczeń i zakończeniem

leczenia przed wejściem w życie ustawy z dnia 10 października 2014 r. o zmianie ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych oraz niektórych ustawy (Dz. U. z 31.10.2014 r.), a po upływie czasu do implementacji dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/24/UE z dnia 9.03.2011 r. w sprawie stosowania praw pacjentów w transgranicznej opiece zdrowotnej (Dz. Urz. UE L. 88 z 4.04.2011 r.)?”

III CZP 27/15

Pytanie prawne składu 3 sędziów Sądu Najwyższego przedstawione do rozpoznania przez skład 7 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy art. 189 k.p.c. może stanowić podstawę żądania przez członka stowarzyszenia ustalenia nieistnienia uchwały organu stowarzyszenia nie dotyczącej jego stosunku członkostwa?”

III CZP 28/15

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Warszawie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy spadkobiercom zmarłego przed wejściem w życie przepisów ustanawiających roszczenie o oddanie nieruchomości w użytkowanie wieczyste (art. 88a ust. 1 ustawy z dnia 29 kwietnia 1985 r. o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości, j.t. Dz. U. z 1991 r. Nr 30, poz. 127 ze zm. oraz art. 208 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, j.t. Dz. U. 2014.518 ze zm.) przysługuje roszczenie oparte na przepisie art. 208 ust. 1 u.g.n., jeżeli przed dniem 31 grudnia 2000 r. złożyli oni wniosek o oddanie im w użytkowanie wieczyste należących do m.st. Warszawa nieruchomości, na które ich poprzednik prawny przed dniem 5 grudnia 1990 r. uzyskał ostateczną decyzję o pozwoleniu na

budowę i wznosił budynek zgodnie z tym pozwoleniem w okresie jego ważności?”

III CZP 29/15

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy w wypadku występowania po stronie czworga powodów, współuczestnictwa formalnego (art. 72 § 1 pkt. 2 k.p.c.), którzy reprezentowani byli przez jednego pełnomocnika będącego radcą prawnym, w oparciu o udzielenie odrębnych pełnomocnictw, uzasadnione jest w aktualnym stanie prawnym wynikającym z przepisów art. 98 § 1 i 3, art. 99 k.p.c. i art. 109 k.p.c. oraz § 2, 3 i 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 .09. 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1349 ze zm.) zasądzenie w postępowaniu apelacyjnym na rzecz każdego z powodów oddzielnie kosztów zastępstwa procesowego według stawek przewidzianych w przepisach § 6 w zw. z § 12 Rozporządzenia ?,

a w wypadku udzielenia odpowiedzi negatywnej:

Czy reprezentowanie przez pełnomocnika będącego radcą prawnym większej liczby osób występujących po stronie powodowej przy współuczestnictwie formalnym stanowi podstawę do przyznania im w postępowaniu apelacyjnym jednego wynagrodzenia pełnomocnika, ustalonego w oparciu o wartość przedmiotu zaskarżenia będącą wartością najwyższą spośród określonych dla każdego z powodów, czy też wynagrodzenia ustalonego w oparciu o sumę wartości przedmiotu zaskarżenia dla wszystkich współuczestni-

ków, rozdzielonego pomiędzy powodów stosownie do stopnia ich zainteresowania w sprawie?,

oraz

Czy określenie ewentualnie wynagrodzenia w wysokości przekraczającej stawkę minimalną wynagrodzenia radcy prawnego winno następować przy uwzględnieniu niezbędnego nakładu pracy pełnomocnika, a także charakteru sprawy i wkładu pracy pełnomocnika w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia (§ 2 ust. 1 i 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28. 09. 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...), czy też sąd winien brać pod uwagę niezbędny nakład pracy pełnomocnika oraz czynności podjęte przez niego w sprawie, a także charakter sprawy i wkład pełnomocnika w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia (art. 109 § 2 zd. 2 k.p.c.)?”

III CZP 30/15

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Krakowie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy przepis art. 1165 k.p.c. w zakresie, w którym przewiduje odrzucenie pozwu w razie podniesienia przez pozwanego zarzutu zapisu na sąd polubowny znajduje odpowiednie zastosowanie w postępowaniu pojednawczym odnośnie wniosku o zawezwanie do próby ugodowej?”

UCHWAŁY IZBY CYWILNEJ

III CZP 111/14 – z dnia 6 marca 2015 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Warszawie

Gminie przysługuje prawo pierwokupu na podstawie art. 109 ust. 1 punkt 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (tekst jedn.: Dz. U. z 2014 r. poz. 518 ze zm.) w przypadku sprzedaży niezabudowanej nieruchomości nabytej w drodze decyzji o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego przyznanego na podstawie art. 7 ust. 1, 2, 3 dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m. st. Warszawy (Dz. U. z 1945 r. Nr 50, poz. 279 ze zm.), w prawo własności nieruchomości.

III CZP 113/14 – z dnia 6 marca 2015 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Szczecinie:

„Czy po stronie pozwanej istnieje współuczestnictwo konieczne wszystkich członków konsorcjum jako wykonawcy w sytuacji, gdy umowa z zamawiającym nie podlega reżimowi ustawy Prawo zamówień publicznych, a konsorcjanci w umowie konsorcjum nie wskazali zasad odpowiedzialności każdego z nich wobec kontrahentów zewnętrznych?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

III CZP 115/14 – z dnia 6 marca 2015 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Lublinie

Na zarządzenie przewodniczącego w sądzie pierwszej instancji o zwrocie wniosku uczestnika postępowania o rozliczenie nakładów, złożonego w toku postępowania o dział spadku i zniesienie współwłasności, przysługuje zażalenie.

III CZP 116/14 – z dnia 13 marca 2015 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim

Użytkownik wieczysty nie może dokonać podziału gruntu oddanego mu w użytkowanie wieczyste.

III CZP 3/15 – z dnia 13 marca 2015 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Koninie:

„Czy dopuszczalna jest zmiana postanowienia o zarządzeniu powrotu dziecka, wydanego na podstawie Konwencji dotyczącej cywilnych aspektów uprowadzenia dziecka za granicę, sporządzonej w Hadze dnia 25 października 1980 roku, jeżeli tak, jakie przepisy stanowią podstawę materialnoprawną takiego żądania, oraz który sąd państwa członkowskiego posiada jurysdykcję do rozpoznania wniosku?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

III CZP 4/15 – z dnia 13 marca 2015 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Warszawie

Wynagrodzenie dla kuratora ustanowionego z urzędu na podstawie art. 42 k.c. w braku majątku lub dochodów osoby prawnej jest pokrywane przez Skarb Państwa – sąd rejestrowy.

ORZECZENIA TEZOWANE IZBY CYWILNEJ

II CSK 84/14 – wyrok z dnia 30 października 2014 r.

W sprawie o ustalenie ojcostwa cofnięcie oświadczenia dotyczącego nazwiska dziecka (art. 89 § 1 i 2 k.r.o.) jest dopuszczalne także w postępowaniu apelacyjnym.

IV CSK 77/14 – wyrok z dnia 7 listopada 2014 r.

Roszczenie o uznanie umowy za bezskuteczną (art. 59 k.c.) może być dochodzone przeciwko stronie umowy zawartej z pokrzywdzeniem powoda dopóty, dopóki istnieje obowiązek świadczenia na jej rzecz na podstawie tej umowy oraz dopóki prawo będące przedmiotem świadczenia znajduje się w majątku drugiej strony tej umowy.

V CSK 5/14 – wyrok z dnia 20 listopada 2014 r.

Bieg terminu przedawnienia roszczenia przerwany na podstawie art. 819 § 4 k.c. rozpoczyna się na nowo od dnia, w którym ubezpieczony otrzymał od ubezpieczyciela pisemne oświadczenie o przyznaniu lub odmowie świadczenia, które kończy postępowanie likwidacyjne.

III CSK 307/13 – wyrok z dnia 26 listopada 2014 r.

W razie śmierci nienarodzonego dziecka, zdolnego do życia poza organizmem matki, sąd może na podstawie art. 446 § 4 k.c. przyznać najbliższemu członkowi rodziny odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

III CSK 36/14 – wyrok z dnia 16 grudnia 2014 r.

Bieg terminu przedawnienia roszczenia małżonka przeciwko osobie trzeciej o zwrot świadczenia spełnionego z majątku wspólnego na podstawie umowy zawartej z przekroczeniem zakresu zwykłego zarządu tym majątkiem rozpoczyna się w chwili określonej w art. 120 § 1 zdanie drugie k.c., niezależnie od tego, czy osoba trzecia wyznaczyła uprawnionemu małżonkowi termin do potwierdzenia umowy (art. 37 § 2 k.r.o. w brzmieniu przed dniem 20 stycznia 2005 r.) oraz od tego, kiedy małżonek dowiedział się o umowie lub odmówił jej potwierdzenia.

I CZ 84/14 – postanowienie z dnia 14 stycznia 2015 r.

Na postanowienie sądu drugiej instancji oddalające zażalenie na postanowienie sądu pierwszej instancji, którym odrzucono wnioski o zawiązanie do próby ugodowej, skarga kasacyjna nie jest dopuszczalna.

II CSK 85/14 – postanowienie z dnia 14 stycznia 2015 r.

W razie zawarcia umowy spółki jawnej w formie pisemnej, w której wspólnik zobowiązał się do wniesienia tytułem wkładu własności nieruchomości, konieczne jest – po zarejestrowaniu spółki – zawarcie odrębnej umowy w formie aktu notarialnego przenoszącej własność tej nieruchomości na rzecz spółki.

I CZ 112/14 – postanowienie z dnia 14 stycznia 2015 r.

Niedopuszczalne jest dalsze wznawianie postępowania – z wyjątkiem przewidzianym w art. 416 § 2 k.p.c. – zakończonego prawomocnym orzeczeniem wydanym na skutek skargi o wznowienie.

II CSK 248/14 – wyrok z dnia 14 stycznia 2015 r.

Zbieg roszczenia przewidzianego w art. 438 k.c. z roszczeniami z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia nie jest wyłączony (art. 414 k.c.).

IV CSK 225/14 – wyrok z dnia 21 stycznia 2015 r.

Jeżeli umowa o udzielenie licencji na używanie wzoru wspólnotowego nie określa zakresu terytorialnego, licencjobiorca ma prawo korzystania z wynalazku w takim zakresie jak licencjodawca (licencja pełna).

III CSK 153/14 – wyrok z dnia 22 stycznia 2015 r.

Wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym bez wniosku powoda (art. 484¹ § 2 k.p.c.) nie powoduje nieważności postępowania na podstawie art. 379 pkt 5 k.p.c., jeżeli pozwany wniósł zarzuty od tego nakazu.

I CSK 40/14 – wyrok z dnia 28 stycznia 2015 r.

1. Publiczne zapewnienie przez organizatora tzw. sprzedaży promocyjnej, że kupujący, który zawrze umowę sprzedaży z osobą trzecią, otrzyma w wyniku tej umowy upust lub skorzysta z innej „promocji” cenowej, jest przyrzeczeniem publicznym (art. 919 k.c.).

2. Regulamin opracowany przez organizatora tzw. sprzedaży promocyjnej nie jest wzorcem umowy w rozumieniu art. 384 i nast. k.c.

I CSK 533/14 – postanowienie z dnia 28 stycznia 2015 r.

W postępowaniu grupowym dopuszczalne jest powództwo o ustalenie odpowiedzialności pozwanego w sprawie o roszczenie pieniężne wynikające z czynu niedozwolonego stanowiącego jedno zdarzenie (art. 2 ust. 3 w zw. z art. 1 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 2009 r. o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym, Dz. U. z 2010 r. Nr 7, poz. 44) także wtedy, gdy przesłanka wystąpienia szkody i jej wysokości jest zależna od indywidualnych okoliczności faktycznych dotyczących poszczególnych członków grupy.

III CZ 7/15 – postanowienie z dnia 26 lutego 2015 r.

W postępowaniu uproszczonym zażalenie przewidziane w art. 394¹ § 1¹ k.p.c. jest niedopuszczalne.

PYTANIE PRAWNE DO IZBY KARNEJ

I KZP 6/15

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Częstochowie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy konsekwencją uznania, że art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych jest przepisem technicznym w rozumieniu dyrektywy 98/34/WE, wobec faktu jego nienotyfikowania Komisji Europejskiej, jest brak możliwości pociągnięcia do odpowiedzialności karnoskarbowej za występki z art. 107 § 1 k.k.s. osób, które prowadzą grę losową, grę na automacie lub zakład wzajemny wbrew zakazom zawartym w tymże przepisie?”

UCHWAŁY IZBY KARNEJ

I KZP 1/15 – z dnia 31 marca 2015 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Rzeszowie:

„Czy w sprawie o przestępstwo z art. 207 § 1 k.k. Sąd wykrocza poza granice skargi oskarżyciela dokonując w wyroku zmiany opisu czynu przypisanego oskarżonemu poprzez rozszerzenie kręgu pokrzywdzonych?

Czy dla zachowania tożsamości czynu niezbędna jest jednocześnie (jeden czyn w znaczeniu naturalnym) czynności wykonawczych względem dwóch osób, gdy zachowanie podjęte jedynie wobec jednej z nich objęte jest zarzutem aktu oskarżenia?

Przy przyjęciu tożsamości czynu z art. 207 § 1 k.k., czy postanowienie o przedstawieniu zarzutów znęcania się nad dwoma osobami bliskimi (żoną i jedną córką) przerywa bieg przedawnienia również odnośnie karalności za znęcanie się nad trzecią taką osobą (drugą córką)?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

I KZP 27/14 – z dnia 31 marca 2015 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Szczecinie:

„1. Czy w sprawach o przestępstwa skarbowe polegające na narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej dopuszczalne jest zarządzenie kontroli i utrwalania rozmów telefonicznych w celu wykrycia i uzyskania dowodów dla toczącego się postępowania lub zapobieżenia popełnienia nowego przestępstwa skarbowego?

2. a w przypadku udzielenia odpowiedzi pozytywnej na pytanie pierwsze – Jaka wartość (znaczną czy dużą) stanowi próg, od której dopuszczalne jest zarządzenie kontroli i utrwalania rozmów telefonicznych w sprawach o przestępstwa skarbowe?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

I KZP 28/14 – z dnia 31 marca 2015 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Gdańsku:

„Czy przedmiotem ochrony przepisu art. 62 § 2 k.k.s. oprócz wiarygodności wymienionych w nim szczególnych dla prawa podatkowego dokumentów, tj. faktur VAT i rachunków oraz rzetelności prowadzenia i dokumentowania zdarzeń gospodarczych jest obowiązek podatkowy i tym samym warunkiem odpowiedzialności za określony w nim występki karnoskarbowy jest ustalenie faktu narażenia na uszczuplenie należności Skarbu Państwa z tytułu podatku?

Czy samo wystawienie „pustej” faktury VAT przez osobę uprawnioną narusza obowiązek podatkowy?

Czy wystawienie „pustej” faktury VAT przez osobę uprawnioną narusza treść przepisu art. 62 § 2 k.k.s.?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

ORZECZENIA TEZOWANE IZBY KARNEJ

II KO 84/13 – postanowienie z dnia 16 października 2014 r.

1. Nowe fakty lub dowody, aby stały się podstawą wznowienia, muszą wskazywać na wysokie prawdopodobieństwo wadliwości prawomocnego wyroku, a więc na realną możliwość uniewinnienia skazanego w ponownym postępowaniu lub skazania go za inne przestępstwo zagrożone łagodniejszą karą; muszą zatem w sposób wiarygodny podważać ustalenia faktyczne przyjęte w prawomocnie zakończonym postępowaniu.

2. Ciężar uprawdopodobnienia powyższych okoliczności spoczywa na wnioskodawcy; sąd w sprawie o wznowienie postępowania nie dokonuje na nowo oceny zebranych w toku procesu dowodów i poprawności przyjętych w oparciu o nie ustaleń faktycznych będących podstawą prawomocnego wyroku, czy też oceny zasadności orzeczenia sądu pierwszej instancji, tak jak to się czyni w ramach kontroli instancyjnej, ale jest uprawniony zbadać tylko to, czy ujawniły się nowe fakty lub dowody, wskazujące na znaczne prawdopodobieństwo wadliwości wyroku skazującego.

3. Nowy dowód wskazywać ma na wysokie prawdopodobieństwo, że w wyniku wznowienia postępowania zapadnie odmienne od poprzedniego orzeczenie; nie chodzi jedynie o przedstawienie wątpliwości, co do wcześniejszych ustaleń faktycznych, ale o poważne prawdopodobieństwo wadliwości wyroku skazującego.

4. Obowiązkiem sądu jest jedynie weryfikowanie, czy okoliczności ujawnione przez wnioskodawcę są faktami dającymi się potwierdzić dowodami spełniającymi wymogi procesowe, a nie docie-

kanie, czy polegają na prawdzie hipotezy, sugestie lub domysły wnioskodawcy w kwestii istnienia określonych faktów.

IV KK 92/14 – postanowienie z dnia 22 października 2014 r.

Skazania w trybach konsensualnych określonych w art. 335 k.p.k. i art. 387 k.p.k. za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania nie stoją na przeszkodzie orzeczeniu w wyroku łącznym bezwzględnej kary pozbawienia wolności – art. 89 § 1a k.k.; warunkowo zawieszona może być wykonanie jedynie kary łącznej orzeczonej wyrokiem łącznym w wysokości do 2 lat – art. 69 § 1 k.k.

IV KK 145/14 – wyrok z dnia 6 listopada 2014 r.

1. Podstawę orzeczenia wyrokiem środka zabezpieczającego określonego w art. 95a § 1 i § 1a k.k. stanowi skazanie sprawcy na bezwzględną karę pozbawienia wolności za opisane w tych przepisach przestępstwo, a nie sam fakt wykonywania orzeczonej tym wyrokiem kary.

2. Przy wielości skazań za popełnienie różnych przestępstw przeciwko wolności seksualnej, stanowiących podstawę zastosowania w wyroku środka zabezpieczającego zarówno z mocy art. 95a § 1 k.k., jak i art. 95a § 1a k.k., niezbędne jest powiązanie każdego z rozstrzygnięć o zastosowaniu tego środka, opartego na jednej z wymienionych podstaw, z konkretnymi skazaniami za poszczególne czyny.

IV KK 157/14 – wyrok z dnia 6 listopada 2014 r.

W świetle art. 25 § 1 k.k. wystarczającym warunkiem uznania, że oskarżony działał w obronie koniecznej jest ustalenie, że świadomy istnienia bezpośredniego i bezprawnego zamachu na jakiegokolwiek dobro chronione prawem, zamach ten odpierał, stosując sposób obrony współmierny do niebezpieczeństwa; nie jest więc konieczne ustalenie, że działał pod wpływem strachu o czyjekolwiek bezpieczeństwo. Strach jest natomiast istotny w razie ustalenia, że sprawca przekroczył granice obrony koniecznej, skoro do tej okoliczności wprost nawiązuje art. 25 § 3 k.k.

IV KK 124/14 – wyrok z dnia 7 listopada 2014 r.

1. Jeżeli ustawodawca odwołuje się w art. 85 k.k. do pojęcia „pierwszego wyroku”, to nie ogranicza w ten sposób możliwości łączenia w zbieg realny przestępstw popełnionych do tej tylko chwili, w której sprawca po raz pierwszy zostaje skazany, lecz ma na myśli pierwsze skazanie za przestępstwo należące do grupy czynów nieprzedzielonych żadnym wyrokiem skazującym; „pierwszy wyrok” skazujący wyklucza możliwość połączenia kary wymierzonej za przestępstwo popełnione przed jego wydaniem z karą wymierzoną (innym wyrokiem) za przestępstwo popełnione po jego wydaniu.

2. Nie ma przeszkód procesowych co do tego, aby wyrok łączny zawierał orzeczenie kilku kar łącznych, a każda obejmowała skazania za przestępstwa z innego zbiegu; do ustalenia każdego z nich musi dojść odrębnie i z respektowaniem kryterium pierwszego, choćby nieprawomocnego, wyroku stanowiącego czasową granicę dla przestępstw pozostających w poszczególnym zbiegu.

IV KK 129/14 – postanowienie z dnia 7 listopada 2014 r.

1. Warunkiem zastosowania klauzuli antykumulacyjnej z art. 415 § 5 zd. 2 k.p.k. jest tożsamość podmiotowo – przedmiotowa roszczenia, o którym prawomocnie rozstrzygnięto w innym postępowaniu albo jest przedmiotem takiego postępowania, z roszczeniem dochodzonym w procesie karnym, np. w trybie art. 46 k.k.; brak takiej tożsamości między roszczeniami powoduje brak spełnienia przesłanki stanu rzeczy osądzonej, czy stanu sprawy w toku.

2. Nie jest „innym postępowaniem” w rozumieniu art. 415 § 5 zd. 2 k.p.k. postępowanie likwidacyjne prowadzone przez zakład ubezpieczeń, natomiast ugoda zawarta przed ubezpieczycielem nie wypełnia kryteriów kolejnej przesłanki zastosowania klauzuli antykumulacyjnej, w postaci „prawomocnego orzeczenia o roszczeniu”, a w konsekwencji, jako decyzja organu pozasądowego, nie powoduje „stanu rzeczy osądzonej”.

II KK 284/14 – wyrok z dnia 7 listopada 2014 r.

1. Do dnia wejścia w życie przepisu art. 89 §1a k.k. norma prawna zawarta w art. 89 § 1 k.k., formułowała zakaz orzekania bezwzględnej kary pozbawienia wolności jako kary łącznej w sytuacji, gdy obok bezwzględnej kary jednostkowej pozbawienia wolności istniała także podlegająca łączeniu kara pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono.

2. W odniesieniu do przestępstw popełnionych od dnia 8 czerwca 2010 r. przepisy art. 85 k.k. w zw. z art. 89 § 1 k.k. w zw. z art. 89 §1a k.k. – z uwagi na materialno-prawny ich charakter i w konsekwencji konieczność stosowania art. 4 § 1 k.k. – stanowią podstawę do orzeczenia w takiej sytuacji łącznej kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia wykonania.

3. Ocena względności ustaw w wyroku łącznym – w myśl art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 89 § 1 k.k. i w zw. z art. 89 §1a k.k. – musi być ujmowana w odniesieniu do zbiegu przestępstw, a więc do wszystkich przestępstw, które objęte poszczególnymi wyrokami spełniają warunki do orzeczenia kary łącznej w myśl art. 85 k.k.

V KK 322/14 – wyrok z dnia 13 listopada 2014 r.

Skoro sprawa rozpoczęta jako sprawa karna stała się sprawą o wykroczenie i postępowanie prowadzono już według przepisów procedury wykroczeniowej, to, tym samym, także zaskarżenie wyroków przypisujących oskarżonemu popełnienie wykroczenia odbywa się już według przepisów tej procedury; to zaś oznacza, że również terminy zaskarżenia takich wyroków określają przepisy Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia, które wskazują, że apelację wnosi się w terminie 7 dni od otrzymania wyroku wraz z uzasadnieniem – art. 105 § 1 k.p.s.w., a nie w terminie 14 dni, jak to przewiduje procedura karna.

III KO 78/14 – postanowienie z dnia 14 listopada 2014 r.

Postanowienie o umorzeniu postępowania w przedmiocie warunkowego przedterminowego zwolnienia nie jest orzeczeniem kończącym postępowanie sądowe w przedmiocie odpowiedzialności karnej, bo takim jest, pierwotny w stosunku do niego, prawomocny wyrok skazujący, wymierzający karę, której dotyczyć miałyby warunkowe przedterminowe zwolnienie; wobec tego nie jest dopuszczalne wznowienie postępowania w przedmiocie warunkowego przedterminowego zwolnienia na podstawie art. 540 § 1 k.p.k.

PYTANIA PRAWNE DO IZBY PRACY, UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH I SPRAW PUBLICZNYCH

III SZP 3/15

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Warszawie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy przysługuje zażalenie do Sądu drugiej instancji na postanowienie wydane przez Sąd Okręgowy Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w przedmiocie rozpoznania zażalenia na postanowienie Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów rozstrzygające o kosztach postępowania wydane na podstawie art. 75 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów – tekst jednolity: Dz. U. 2005.244.2080 (obecnie art. 80 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów – Dz. U. 2007.50.331 ze zmianami)?”

III UZP 6/15

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Białymstoku przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„1. Czy w świetle art.4 ust. 1, art. 9 ust.1 i art. 17 ust.1 – Umowy o ubezpieczeniu społecznym między Rządem Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej a Rządem Federacyjnej Ludowej Republiki Jugosławii podpisanej w Warszawie dnia 16 stycznia 1958 r. (Dz. U. z 1959 r. Nr 19, poz. 114 ze zm.) – sąd w postępowaniu z odwołania od decyzji organu rentowego odmawiającej prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach związany jest zaświadczeniem uprawnionej instytucji ubezpieczeniowej Federacji Bośni i

Hercegowiny potwierdzającym wykonywanie pracy w szczególnych warunkach?

2. W razie braku związania sądu przedmiotowym zaświadczeniem – czy do oceny charakteru pracy ubezpieczonego wykonywanej na terytorium byłej Jugosławii (następnie Bośni i Hercegowiny) sąd stosuje przepisy prawa miejsca jej wykonywania, czy też oceny takiej dokonuje w odniesieniu do Wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.)?”

III UZP 7/15

Wniosek Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego przedstawiony do rozpoznania przez skład 7 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy wykonywanie pracy rybaka morskiego, wymienionej w wykazie A załącznika do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) stanowi wykonywanie pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. Nr 237, poz. 1656 ze zm.), ujętej w punkcie 22 załącznika nr 1 do tej ustawy?”